

לספור ולשמוח

תגירי ספרת היום?

הא? את מדברת אליי? אנחנו בעיצומם של חגי תשרי! מה ספירת העומר עכשיו? ואולי התכוונת לספירת דם? אני בסדר, ב"ה. קצת ברזל חסר לי אומנם. רגע, לספור את המטלות! אין לך מה לדאוג. יש לי הררי רשימות, אני אישה מסודרת. רשימה לקניות, רשימה למשימות, רשימה של טלפונים דחופים. הכול ממוספר, מודבק על המקרר בשני פסי סלוטפ עבים נגד ידיהם של השובבים. אני מסמנת ווי לפי תור, מספיקה יותר או פחות. אבל בטח סופרת. סופרת!

אממ.. אני מדברת על ספירה אחרת. ספירה כזו שלא צריך בשבילה שום רשימה. כזו שיש לה התחלה ואין לה סוף.

אני מצטערת. אני באמת לא מבינה על איזו ספירה את מדברת!

האם את סופרת את הטוב של עצמך?

??? הטוב של עצמי?!

אני מתכוונת לטוב שאספת היום, שגרפת פנימה, שהרווחת במתנת חינם. טוב כזה שאף אחד לא יכול לקחת ממך ולא יגמר לעולם. טוב שרשום על שמך בשמיים, ויעמוד לימינך לעד ולנצח נצחים. טוב מהסוג הזה.

זה נשמע לי גבוה כזה, ערטילאי. משהו ששייך לאגף הצדיקות. את חושבת שיש אצלי טוב כזה? אני אישה פשוטה! בית-עבודה, פה ושם שומעת איזה שיעור, לא נעים לי להתוודות כאן, בימים עמוסים לא תמיד מצליחה להחזיק סידור. מנסה להסתדר עם כל המטלות, עייפה רק מהניסיון... בשביל זה באמת הכול רשום אצלי ברשימות ממוספרות. את זה אני סופרת. אל תתני לי עוד ספירה בבקשה! הוי, מחילה, אני ממרת!

רגע, רגע, אל תלכי. בוודאי שיש אצלך טוב כזה! הטוב הזה מכבב בכל כך הרבה חלקים מחייך. הוא ממש אינו רשימה מאיימת שצועקת עלייך "נו נו נו". הפוך! אם תתני לו מקום, את תראי איך הוא ממלא את כולך בשמחה וחיות. הטוב הזה זמין ונזיל, הכי קרוב שיש. פשוט 'בל תשחית' לא ליהנות ממנו. הנה, תראי איך סופרים יום הכנה עמוס לחג הסוכות.

תספרי את הקילופים, החיתוכים, הטיגונים, הערבובים, ההקצפות, הרידודים, ההקפאות, וכל יתר הפעולות שביצעת במטבח היום לכבוד החג. ואם היית עייפה ומעט חלשה, תספרי גם את זה. כל פעולה בנפרד כמובן.

ואם אמרת 'לכבוד יום טוב' תספרי! ועל הסלט ששלחת לשכנים?

תספרי! ואת זה ששלחת להורים תספרי בתור מצוות

כיבוד הורים ואולי גם שמחת יום טוב. תספרי את

שניהם.

ורגע, הבגדים! היו חסרים לך עוד מספר פריטים לחג. לרוץ, לבחור, לחכות בתור. לחזור, להחליף מידה ואוי! חסר כפתור. להדק המכפלת. לשכנע את המתבגרת שעוד חתיכת בד תוסיף חן, לא אחרת. ספרת?

והניקיון? מיגור הערמות. הכלים. האבק. הגיהוץ.

המצעים. כל דבר נספר בנפרד. כל מכונה שתלית. שהורדת. כל גרב ששודכה. כל פח שהורד, כל משבצת רצפה שטואטאה, ואם נשטפה - על אחת כמה וכמה. תספרי הכול, הכול נחשב.

והילדים שקיפצו בין הרגליים ואת השגחת ושמרת, וגערת וחינכת, והפרדת ניצים, וניגבת אפים, והאכלת והשקת, ספרת? כן כן, גם בלי סבלנות. ואם הצלחת להתאזר במידה זו, על אחת כמה וכמה (וההשכבות! והיקיצות הליליות! וההרגעות והנשיקות! ספרת?)

והלב? כל התגברות, ויתור. כל דקה נחשבת, כל דקה נצחית. בעצם כל שנייה וכל שבירי (גם אם אחר כך לא התגברת והכול התקלקל, עדיין בטוב שלך אי אפשר לחבל). ותהילים שביין לבין אמרת, ורצונות וכיסופים להיות טובה וראויה לפני האלוקים, ואת הכיוון הפנימי הזה מול הטוב השלם, שאומר: אוי אבא, אני רוצה גם. ספרת? ואת המנחה שחטפת כששני קטנים נתלים עלייך ומייללים, ואת ממלמת בשיא הבזק, רוצה לגמור, אבל גם רוצה, הכי רוצה להתפלל. תספרי הכול. ואת הרגע הזה שאת בשקט באוטובוס עם שקיות מרשרשות קישוטים לנוי סוכה, ולשמיים שלחת כמה מילים על הילדים, ואולי על עצמך, שהחג השנה יהיה אחרת. קצת יותר מחובר. אל תשכחי לספור.

כסופרים - הטוב מתעבה ומאיר. כסופרים הלב מתמלא אהבה, ומתחיה. ושוב יש שמחה פשוטה של יהדות. ושוב מגיעה התמימות והפשיטות. הספירה הזאת אפילו לא צריכה נייר. לא צריך לתלות אותה על המקרר, רק פה ולב צריך בשבילה. לספור לפני בורא עולמים את הטוב לו זכיתי היום. ככה. בפשטות. בלי לברור. גם טוב עטוף בעטיפה לא מחמיאה, אפשר לספור. בשמיים מעריכים טוב יהודי מכול סוג. בשמיים מתפארים בכול טוב שעולה מתוך עולמנו המבולבל והעייף. טוב שאומר: "אשרי העם שככה לו!"

השני למלכות יצא למשימה להחזיר את בת המלך האבודה אל אביה המלך רק כי הוא ראה שהמלך כה מצטער שהיא איננה. כי כשהאמונה שלי נחבאת, כשהשמחה והחיות שלי נעלמת, אני ריקה ואבודה אצל ה"לא טוב" והמלך מצטער. המלך מצטער!

וכשאני סופרת, מחשיבה טוב ועוד אחד, מייקרת כל מחשבה, דיבור ומעשה אליו זכיתי, האמונה החלשה מתחזקת, השמחה מתגלה, ורוח טובה פועמת בי שוב. בת המלך קרבה אליי יותר ויותר. והשם יתברך שמח כל

כך!

ואת, מה אומרת? מסכימה להכניס את הספירה הקדושה הזו לחייך? פעם אחת ביום, פעמיים, שלוש. כמה שתצליחי, כך ייטב. מסכימה? אהה, את באמצע הספירה? אשריך! קריאה נעימה וחג שמח!

שלכן, חברות מקשיבות

עד שמצאה / פירא

יש לי כזה מין מקצוע מצחיק ומוזר; אני שדכנית-מודעות-השבת-אבדה. במה דברים אמורים? אימצתי לי תחביב שכל אימת שאני מגלה מודעה של "אבדה לנו כבשה", מיד אני מתחילה לתור אחר מודעה בנוסח: "נמצאה כבשה באזור זה". ומכאן והלאה כל שנותר הוא לשדך בין שני המספרים ולקיים בסיפוק מצווה מופלאה של השבת אבדה + שדכנות קדושה.

אותו היום צועדת אני ברחובה של עיר, ולפתע – צד את עיניי בריסטול סגלגל מודבק בסלוטייפ על אלון מזדקן. דז'ה וו מסתורי פועם בי מכיוון האונה השמאלית. הוא משדר לי תחושת חיבה מיוחדת לבריסטולים סגלגלים עם סלוטייפ. אני מיטיבה את משקפיי הזהובים וקוראת בקול צלול:

"נעדרת!!! אבדה בת מלך, חשוכה בעיניי אביה מאד, והיה מחבבה ביותר והיה משעשע עמה מאד...ועכשיו - לא ידעו היכן היא, והיה אביה מצער מאד והלך לבקשה אנה ואנה."

דמעה נרעדת מנקדת את הדף בכסוף. התיאור על בת המלך האהובה כל כך, מזכיר לי איכשהו את עצמי, אבודה בכל מיני 'לא טוב' בחיים שלי. תועה כשה אובד, מחפשת. הוא מזכיר לי גם שיש כל מיני אבדות שאיבדתי, מזמן שכחתי מה הן. אבדה לי השמחה, האמונה הקדושה. אבדה הוודאות של אהבת אבי המלך. יואו, מי ימצא את האבדה הקדושה הזו?

חוש השדכנות המקצועי הנ"ל מתחיל לחול לי לאונה הנ"ל ומאותת ברגשה: "שומה עליך לחפש באזור זה מודעה על מציאה". אני מסכימה לו בכובד ראש. דברי טעם, אין מה לומר!

עיניי מתרוצצות ימינה ושמאלה מאחורי בתי-העיניים הזהובים. מחפשת מודעה סגלגלה שתספר שמצאו אותי כבר, שמצאתי את מה שאיבדתי... אח, אין שום ייאוש! על גדר מזדמנת אני מוצאת ספרון עם כריכה מצוירת "מעשה מאבדת בת המלך" כתוב עליו באותיות סגלגלות. לא יאומן! הנה, התחלתי למצוא... חוש השדכנות המפותח מכון אותי לפתוח בקטע השני ולמצוא שם דיבור לנפשי המבקשת.

עמד השני למלכות, מחמת שראה שהמלך מצטער מאד, ובקש, שיתנו לו משרת וסוס ומעות על הוצאות, והלך לבקשה. והיה מבקשה מאד זמן מרבה מאד עד שמצאה."

אוי טאטע, הלב שלי נרעד מלקרוא את הנאמנות המופלאה הזו. יש שני למלכות בעולם! הצער של המלך נוגע לו. הוא מוכן לצאת לדרך הארוכה. לחפש את הנשמות הנדחות... את האבדות הקדושות... אותי בעצמי... ולהחזיר אותנו הביתה.

הולך במקומות ובדרכים שאינם דווקא סלולים. אנה ואנה זמן רב ובמדבריות ובשדות וביערים והיה מבקשה זמן רב מאד... הוא בחר לצאת לדרך המפותלת - בשבילי. מוכן לגלות מהארמון ולמסור את נפשו וכבודו - כדי שאמצא את הטוב שלי. הכסא שלו ב'מזרח' של מעלה ריק הוא. כי "כל הנחת רוח והתענוג שלי הוא רק כשאני רואה איזה דברי יהדות ועבודת ה' באחד מאנשי... האם לא הייתי יכול להיות מפרסם ומנהיג... אבל אני לא רציתי בכל זה, רק לקחתי עצמי לעסק בזה להחזיר אתכם למוטב" (חיי מוהרן של"ה) או רבי--

"בכן שאלתי ובקשתי מכם" כותב רבנו הקדוש לאנ"ש "שלא יהיה לריק יגיעי שיגתי עם כל אחד ואחד, ושמתי את נפשי בכפי בשביל טובת נפשכם... ידעתי גם ידעתי שגם העסק שעסקתי עמכם להוציא אתכם משני הסמךמם, על כל אלה עיניי לטש ושניו חרק על". (עלים לתרופה, מכתבי מוהר"ן, ד)

"ואם רק יצאנו לדרך" אני לוחשת לגעגוע שהתחיל להתעורר בי... "כבר יש הבטחה שנמצא. כוחות הרע מעוניינים שנרגיש שכל הטוב השייך לנו, הוא אשליה בלבד. שלא ננסה אפילו לבקש אותו (רמזי המעשיות)... וכל עוד שלא התייאשנו מהאבדה - בוודאי היא תחזור... בוודאי עוד נחזור!"

געגוע ואני נשענים על גדר מזדמנת. ושם, בין אלון מזדקן ושמיים, מבטיחים להמשיך ולתלות מודעות של השבת אבדה.

מעשה מאבדת בת מלך חלק ב'

עמד השני למלכות, מחמת שראה שהמלך מצטער מאד, ובקש, שיתנו לו משרת וסוס ומעות על הוצאות, והלך

לבקשה והיה מבקשה מאד זמן מרבה מאד עד שמצאה (ענתה מספר איך בקשה עד שמצאה) והיה הולך אנה ואנה

זמן רב ובמדבריות ובשדות וביערים והיה מבקשה זמן רב מאד והיה הולך במדבר, וראה שביל אחד מן הצד, והיה

מישב עצמו: באשר שאני הולך כל-כף זמן רב במדבר ואיני יכול למצאה, אלך בשביל הזה, אולי אבוא למקום ישוב;

והיה הולך זמן רב, אחר-כך ראה מבצר (שקורין שלאס), וכמה חילות היו עומדים שם סביבו.

והמבצר היה נאה ומתקן ומסדר מאד עם החילות, והיה מתירא מפני החילות, פן לא יניחוהו לכנס והיה מישב עצמו:

אלך ואנסה והשאיר הסוס והלך להמבצר, והיו מניחים אותו, ולא עכבוהו כלל והיה הולך מחדר לחדר בלי עכוב, ובא

לפלטיו אחד וראה, שישב שם המלך בעטרה, וכמה חילות שם וכמה משוררים בכלים לפניו, והיה שם נאה ויפה מאד,

והמלך ושום אחד מהם לא שאלוהו כלל.

וראה שם מעדנים ומאכלים טובים, ועמד ואכל והלך ושכב בזוית לראות מה נעשה שם, וראה שהמלך צוה להביא

המלכה והלכו להביא אותה, והיה שם רעש גדול ושמחה גדולה, והמשוררים היו מזמרים ומשוררים מאד, באשר

שהביאו את המלכה והעמידו לה כסא והושיבוהו אצלו, והיא הייתה הבת מלך הנ"ל, והוא (הינו השני למלכות) ראה והפירה.

מתבוננות במעשיות

עם חברות אקליבות

תחושה פנימית: השגות שופעות.

מה נדרש ממני? להמשיך בפשיטות

יער רומז להבנות והשגות שופעות ורבות כמו יער מלבלב. בית המקדש נקרא "יער הלבנון". כי שם הייתה הארת המוחין (יומא לט:). החוויה הפנימית של יער זו התחושה שהבנתי משהו על עצמי. חוויתי קשר עם ריבונו של עולם. אני מהלכת ביער של הארות שופעות ומסקנות מבוררות. יש לי חיות וטעם בעשייה. כמובן לא מדובר על מציאות מושלמת אבל זהו רובד אחר של החיים.

"למדתי ליהנות גם מצעדים קטנים. אני מרגישה איך השי"ת שמח בכל טוב קטן שלי. אוהבת את חיי כמות שהם", בשלב היער נדרש מאתנו פחות להתמקד בהתלהבות מהשגות והבנות מורכבות, ויותר להזכיר לעצמי לחפש את השי"ת בפשטות בתוך החיים.

שוב במדבר

תחושה פנימית: אכזבה.

מה נדרש ממני? למצוא את השביל

באורח פלא מתסכל למדיי שוב חוזר השני למלכות למדבר ושוב נמצא שם זמן רב. רק אז הוא מוצא את השביל מן הצד שמביא אותו אל המבצר שבו נמצאת בת המלך. מהלך זה של החיפוש מלמד אותנו על הרצוא ושוב של החיים. העובדה שהבנת והפנמת ואפילו יישמת השגות אליהן זכית, עדיין לא פותרת אותך ממעברים של עליות וירידות. גם באותם נושאים שעמלת להשיג ולהבין תשובי למדבר כדי למצוא אותם מחדש מדויקים יותר, ליישם את אותן הארות בתוך היובש המדברי, "כבר חוויתי את הרועג. למדתי ליהנות מחתיכת שמיים ואפילו משטיפת כלים שגרתית אבל פתאום שוב אני חשה תחושת חידלון וחוסר הסבלנות מנקר בי בעקשנות", שוב הגעת למדבר. למרות התסכול כדאי לזכור שעם סבלנות והרבה דיבורים להשי"ת נמצא את השביל מן הצד. שביל שהוא רק בשבילי. איש לא פסע בו לפניי. השביל יכול להתבטא בכיוון מחשבה חדש, דיבור שפתאום יפתח לי אפיקים חדשים, יכולות חדשות שיתגלו בי עם השנים. שביל מן הצד היא דרך אישית שמחכה במיוחד עבורי כדי להביא אותי אל הטוב הנצחי שלי, אל בת המלך.

ריבונו של עולם

בת המלך של חיי

נחבאת ממני עד מאוד

ביקשתיה לא מצאתיה

עזור לי בכל תחנוני חיי

במדבריות, בשדות וביערות

ללכת אחריך בתמימות

לדבר איתך גם בתוך השיממון

למצוא את השביל שלי

ללכת בו בלי להתייאש

למצוא אותך, למצוא אותי

ולהשיב ימינו כבראשונה.

מקורות: דרכי נועם, עלה לתרופה.

והיה הולך זמן רב במדבריות ובשדות וביערות והיה מבקשה זמן

רב מאד:

וראה שביל אחד מן הצד, ...

ישב עצמו... שאני הולך כל כך זמן רב במדבר

העמדות כולן היו מאוישות בחברותיה לעבודה. היא שמעה את חיה מסבירה בהתלהבות ללקוחה על טיב השירות שהם נותנים ועל אופן פריסת התשלומים. מרחוק הבחינה בלאה גוזרת עוד קופון של הצלחה ברישום לקוח נוסף. צג המחשב הבהב מולה באותיות מרצדות. בחלקו העליון של המסך נספרה כמות השיחות ואורך זמן ההמתנה. "היום הזה לא נגמר" הרהרה בקוצר רוח. "איזו התייבשות!"

****

שורות שורות הן ישבו בעזרת הנשים של בית הכנסת. משב של כובד ראש וכוונת הלב באוויר. היא טמנה את ראשה בין דפי המחזור מנסה למצוא את הלב. יובש פנימי מציק מילא אותה. מן הצד ניסתה לאמוד את כמות הדפים שנותרה עוד לסיום התפילה. "בושות", גערה בעצמה, "לספור את הדפים עד לסוף כמו ילדה קטנה". על ידה מיררה בבכי גברת מבוגרת, שתי שורות לפניו שחו בנענועים מופלגים קבוצת נערות סמינר. הלב שלה היה נעול. "לא מאיר לי כלום", צבטה בה האכזבה, "מאה אחוז שיממון, אפס אחוז כוונות!"

במסע החיפוש הגדול מכולם יוצא השני למלכות לחפש את בת המלך במקומות שונים. תיאור החיפוש מלמד אותנו שני דברים:

1. חיפוש אמיתי של בת המלך לוקח זמן רב מאוד.
2. תהליך החיפוש הנו רב שלבי, ועובר דרך כמה תחנות: מדבר, שדות, יערות, ושוב מדבר.

כל חיפוש בחיינו אחר הטוב האמיתי הוא חיפושה של בת המלך. לכן עלינו לעבור בעצמנו את כל תחנותיו, לדעת שאם מדבר גדול משטרע מולנו, יובש צמא ובדידות מלווים אותנו, אנחנו בדרך! התחלנו את המסע למציאת בת המלך.

לשהות במדבר

תחושה פנימית: יובש ושממה.

מה נדרש ממני? להמשיך בהליכה

כולנו רוצות לחוש טעם שמחה וחיות בחיינו. אך מה עושים כשלא מאיר? איך מתמודדים עם תחושת סתמיות מנקרת, כזו הממיתה כל זיק של חיות?

חיפושה של בת המלך מתחיל במדבר. מקום של יובש, שממון וצחיחות. מדבריות חיינו הם מקומות בהם אנו מרגישות מיובשות משממון, צמאות והצלחה ולתחושת חיבור, מרגישות חוסר חיות. אין טעם בתפילה, או בהתבודדות, היומיום חדונו ומייבש. הצדיק מלמד אותנו שהעבודה במקומות אלו היא פשוט להמשיך ללכת לא להיתקע. להמשיך בעשיות פשוטות וקטנות גם בלי הרגשת הלב.

המדבר רומז גם לדיבור - התבודדות עם השי"ת. תחושת המדבריות תביא עמה דיבורים יקרים שיסייעו לנו לצאת מן המדבר. "אבא, אני ממש מיובשת, היום הזה הרגשתי כלום אחד גדול, תחייה אותי".

לעבור בשדות

תחושה פנימית: תחילתה של צמיחה.

מה נדרש ממני? לדעת שהעבודה עדיין רבה

אחרי שצלח את המדבר מגיע השני למלכות לשדה. השדה הוא מקום של התחלת גדילה. יש מים, גידולי קרקע מתחילים לצמוח, זהו שלב בו רואים התקדמות קטנה בשטח. המטרה סלולה. "הבנתי שהחידלון שלי מקורו בחוסר סבלנות, התחלתי אפילו קצת להיות סבלנית בחלק מזירות חיי". אבל עדיין נבטי ההשגה הינם קטנים, זעוריים וזקוקים להמון השקיה וגדילה. אתגרי החיים אינם מסתיימים ברגע אחד של הבנה. זהו תהליך של צמיחה מתמשכת.

כשמגיעים ליער

בשביל לזכות - צריך לחכות!

יקר בעינינו באמת.

למה לימדו אותנו להציג כל החיים? בדיוק לעכשיו!

מאז שאנחנו קטנות לימדו אותנו להציג. בגן חובה - יש הצגה. בקבלת סידור - הצגה. כיתה ח' - הצגה. וכן הלאה. למה עושים לבנות כל כך הרבה הצגות? כדי שנהיה מאומנות היטב בדרמה ונתרגל להציג את הדברים החשובים והיקרים באמת.

בירח האייתנים יש כל כך הרבה מצוות יקרות. בואו ניתן לילדים את התחושה שאנחנו שמחות במצוות. נציג להם הצגה של אמא שמחה במצוות, ונראה להם מה חשוב בעינינו באמת. אחרי שכל הטוב יגיע הבייתה - האתרוג המהודר, צרכי החג, הבגדים החדשים - זה הזמן עבורנו לעשות הצגה. תגידי להם: "תראו, אבא שלנו קנה אתרוג כל כך מהודר, הוא הוציא עליו כל כך הרבה כסף, כמה אבא אוהב את המצוות!", או "וואו איזו סוכה מושקעת ונפלאה יש לנו השנה, השנה היא הכי יפה מכל השנים!" כשהילדים יראו את אמא נכנסת לסוכה ומנענעת לולב בשמחה, כשיראו את אמא מברכת בשמחה, זה יחדור בהם עמוק פנימה. הם יקבלו קנייני נצח שילכו איתם לכל החיים! נפעיל מוזיקה ונרקוד, נודה ונהלל לשמו הקדוש. על יום כיפור, על סוכות, על כל מצווה ומצווה יקרה וחיבה שבאה לפתחנו.

היסטוריה משפחתית - זה עכשיו!

כשאנחנו מייקרות את הקישוטים שהילדים מביאים מהגנים והכיתות, ובפרט המושקעים מכיתות היסודי - זה בונה את ההיסטוריה המשפחתית שלנו. כדאי לקחת כל קישוט שהביאו הילדים ממוסדות הלימוד ולכתוב מאחורה או מקדימה מי הילד ובאיזה גיל יצר את הקישוט, לניילן ולסדר מתלה ראוי. וכך לשמור על הקישוטים האלו מכול משמר. לאורך שנים הם בונים את המשפחתיות של הבית. "היי, את הקישוט של הציון הכינה דבורי בכיתה ג'. איך היא הייתה צריכה להתגבר על כל דעת הקהל בכיתה ולהביא תמונה של הציון הקדוש. ואת זה שרי הכינה בכיתה ז', תראו איזה מלאכת מחשבת אפילו שלא הייתה לה סבלנות להדביק, היא עשתה את זה כזה מדויק!" - וכך כל שנה יתווספו עוד ועוד קישוטים, הסוכה תתייפה ויתווספו ההיסטוריה המשפחתית שלנו עוד ועוד חלקים. הלוואי וניתן את הערך לכל הטוב שלנו ושל ילדינו ונזכה לשמחת המצוות באמת. חג שמח!

נמשיך להתחזק במעשה המופלא "מעשה מאבדת בת מלך" ולראות כיצד הוא מסייע לנו בחינוך ילדינו.

המשנה למלך הולך ומחפש אחר בת המלך. אם נדייק במילותיו הקדושות של רבנו, נראה מילים שחוזרות על עצמן שוב ושוב: "וְהָיָה מִבְּקֶשֶׁה זְמַן רַב מְאֹד" ועוד: "בְּאֶשֶׁר שָׁאֲנִי הוֹלֵךְ כָּל-קֶץ זְמַן רַב בְּמַדְבָּר" ושוב: "וְהָיָה הוֹלֵךְ זְמַן רַב". מדוע מופיע הביטוי "זמן רב" פעמים כה רבות? רבנו רוצה לתת לנו חשיבה נכונה על כל הרצונות הקדושים שלנו. כל דבר טוב שאנחנו רוצות להוציא מהכוח אל הפועל דורש זמן. ולא סתם זמן, אלא זמן רב.

בשביל לזכות - צריך לחכות!

יש בדיחה חביבה שמספרת על איש אחד שקנה שיח פלפלים ביום שני אחר הצהרים. ביום רביעי התקשר לבעל המשתלה וטרוניה בקולו: "השיח מקולקל!", טען. "מתי קנית?" שואל בעל המשתלה. "לפני יומיים". זו בדיחה יפה ואמתית. כל דבר שאנחנו רוצות להכניס לליבנו, כל קניין שאנחנו רוצות להנחיל לילדינו, לוקח זמן, צריך להתאזר באמונה וסבלנות.

נכון, "זמן רב" לא אופייני לדור האינסטנט שלנו. דור שבו רוצים לערבב ולאכול. מבקשים: שתי דקות במיקרו ומוכן. אך עלינו לדעת שבשביל לזכות - צריך לחכות. כמו שאי אפשר ברגע אחד להיות צנועה, לוקח זמן להפנים ולהתקדם בפרטי ההלכה עד שזוכים לגמרי, ואי אפשר שכשרות במטבח

תהיה מהודרת בתכלית ההידור ברגע אחד, זה דורש לימוד ועקביות - כך גם בחינוך ילדינו. שינוי אינסטנט מהיר וזריז - משיע לאותו הרגע, וחשוב שיהיו לנו גם עבודות אינסטנט בעבודות השם, אך סך הכול העבודה האמתית והיסודית לוקחת זמן רב.

הטוב עובר מדור לדור - ובירח האייתנים ננצל זאת!

יש בתים של חסד בהם ההורים נזהרים לעזור ולהתחשב בכל אחד. רואים שהחסד הזה עובר מדור לדור. גם הילדים מתנהגים בדרך אותה סוללים ההורים. כן, אמא - הילדים רואים אותנו. מבחינים איך אמא עוצרת ממרוץ ההספקים הבלתי נגמר ומגישה כוס מים לאישה שדפקה בדלת. עתה כשאנחנו נמצאות בחודש תשרי הנקרא ירח האייתנים יש לנו הזדמנות גדולה ביותר להקנות לילדינו את האהבה למצוות. "הכי חשוב זה התורה", כולן אומרות בפה, אבל אם הדיבור בבית הוא על נעליים, בגדים ומבצעים, המכונית החדשה של השכנים ועוד ענייני חומר, הילדים לומדים שדווקא הגשמיות היא החשובה. עתה לקראת ההכנות לחג הסוכות יש לנו הזדמנות נפלאה להגיד ולהראות להם מה

הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

קו ההתחזקות
02-6633554

תארי לעצמך... 15 ספרים

את בעצם? מהו המקום המופלא הזה? את יוצאת מהאולם הרחב ומגלה שאת נמצאת בבית המקדש. בבית הגדול והקדוש בו כל הטוב שלך ושל כל ישראל נשמר ולא נאבד...

"שלשם (לבית המקדש) מתאספין כל ישראל ולשם מתכנסין כל הנקודות טובות של כל קדושות ישראל שחוטף כל אחד בכל יום ובכל עת... ואז אפילו אם נעשה עמו כמו שנעשה שמתגברין עליו בכל פעם כמו שמתגברין, אף על פי כן מה שחטף טוב מקודם כבר הוא נכנס ונגנז במקום קדוש ונורא מאוד בהמשכן ובית המקדש, ונצטרף ונכלל זה הטוב עם כל הנקודות של כול ישראל שמתכנסין לשם, שעל ידי זה אין כוח לשום סטרא אחרא לקלקל את התיקון הזה..." (הלכות מנחה ז', "א)

כמה מעודד היה אם אכן היו נותנים לנו להציץ על הטוב של עצמנו. לראות ולו לרגע כמה גדולים הם המעשים, הדיבורים, המחשבות והרצונות הטובים שלנו. אבל אנחנו שרויות בחושך. והעולם, במקום לספר לנו כמה נפלאות ומדהימות אנחנו, מספר לנו בצבעים קודרניים סיפור הפוך. מה עושים? איך מתחזקים בגלות לזכור את הטוב של עצמנו? רק כוח אחד יכול לעזור לנו להחזיק מעמד: אמונה. להאמין לצדיקים שהבטיחו לנו ששום טוב לא נאבד. ואפילו רצון טוב לא נאבד. לקיים את עצתו של רבנו הקדוש ולהזכיר לעצמנו בפה את הנקודות הטובות שצברנו בכל יום. ובכוח האמונה, גם עכשיו בגלותנו, הטוב שלנו יזיח, מעט מעט, עד שהרע ינשור ויפול מאליו. שיבנה בית המקדש במהרה בימנו ותן חלקנו בתורתך! אמן.

תארי לעצמך שאת נכנסת לאולם גדול ומואר בו מקופל בסדר מופתי כל הטוב שצברת בימי חייך. הנה חיוךך הראשון שהאיר את פניה היגעות של אמך אחר לילה חסר שינה. והנה הויתור שויתרת לשושי על הסוכרייה האדומה בגן חובה. כאן את נצפית בת שש עשרה מתרימה עם חברותיך עבור משפחות נזקקות. והנה את אמה לילדים קטנים שקמה בחמישית באותו הלילה. המעשים הטובים שלך צבעוניים, חזותיים, מדהימים. נראה כאילו מתרחשים הם ממש עתה. את ממשיכה לשוטט באולם הרחב והמפעים הזה, ועיניך לא שבעות מהמראות. "מדור הדיבורים הטובים", מחלקה חדשה נצפית לימנך. מילים רכות, תפילות ותהילים, דיבורים להשם, מחמאות ודיבורי חיזוק מהדהדים לאוזניך בקולך שלך. 'כל זה אני אמרתי?' את מתקשה להאמין לכמויות הטוב שנשפך עליך וממשיכה בדילוגים קלים ל"מדור המחשבות": "מעכשיו תמיד אשמע בקול אבא ואמא". משדרת מחשבה מגיל 8. "לעולם לא אכעס יותר" מחשבה מגיל 10 מצטרפת אחריה. "כל יום אלמד הלכות שמירת הלשון" מחשבה מגיל 15. "אקדם את בעלי בסבר פנים יפות", מחשבה של רעיה צעירה. "אאיר פנים לשכנה החדשה" מחשבה משבוע שעבר. גם היא שם! מתוך שרשרת המחשבות הבלתי נגמרת את מגיעה למחלקה נוספת. נראה שנותנים לה כבוד מיוחד באולם הזה, היא מקושטת בפרחים ושושנים, ובוקע ממנה אור שלא ראית כדוגמתו: "מדור הרצונות הטובים" מצוין בכניסה. את קרבה לרצונותיך שמונחים בה צפופים ללא מספר: "להיות צדיקה כמו האימהות הקדושות" "לעשות נחת רוח להשם" "להתחיל מחדש למרות הקושי" "להתקרב לצדיקים אמיתיים". עוד ועוד ועוד. ואפילו שחלק מהרצונות- לא הצלחת ליישם בשלמות, ואף לא לשליש ולרביע, עדיין הם נזקפים לזכותך. נקראים על שמך. את ממשיכה לשוטט באולם הנפלא. עוברת ממדור למדור. כל מעשה, דיבור, מחשבה ורצון טוב דומה למרגלית יקרה המבזיקה אליך בגוונים נפלאים, רוקדת סביבך ומספרת לך כמה גדולה היא נשמתך. חשק עז נכנס בך להיות הכי טובה שאפשר, להמשיך לאגור טוב נצחי כזה כל ימי חייך. טוב שיכנס לכאן, למקום הזה שלא ראית כדוגמתו, וישמר עבורך לעד ולנצח נצחים. אבל היכן

טיט ולבנים על מעשים ורצונות שבונים עולמות

לכנוס אל המבצר / א.ל.

האם אוכל לכנוס?!	השני למלכות דברו אלי
את הרע למאס	מלותיו נר לרגלי:
לבנות לא להרס	בת המלך מחפה
לפל בלי לקרס	יכול נוכל הוציא
האם אוכל לכנוס?!	לא להתפחד, לא להסס
להפסיק לכעס	בפשטות להכנס
התבודדות לתפס	ישיבי דעתך ישיבי
תהלים לגרס	עשי מעשה, נסי.
מבצר איתן בסוף שבילי	והחילות לא יעפבוך כלל
חילותיו עומדים מולי	לכנוס.

שיר- מעשייה

בפיך ובלבבך / רבנו

כל אחת ואחת, ברגעים של 'פקיחת עיניים', רואה גילויי השגחה; אם זו תפילה שהתקבלה, או סיעתא דשמיא, ישועה שמגיעה בדרך לא צפויה... כי אכן, ה' משגיח עלינו, אוהב אותנו, מגלה אהבתו כל הזמן – ותפקידנו לחדש את האמונה, ולהתפעל מחסדי ה', כל פעם מחדש!

"כי אף על פי שאנו חזקים באמונתנו הקדושה מכבר משנים קדמוניות, כי ירושה היא לנו מאבותינו, אף על פי כן אין זה דבר ישן חס ושלום, כי באמת הוא בכל יום ויום חדש לגמרי, כי באמת אין יום דומה לחברו, ואי אפשר לספר גדולות הבורא יתברך אפילו לעצמו מיום לחברו, כי לגדולתו אין חקר"

***

חיי היום יום תופסים אותנו במרוץ אחרי הספקים; יוצאת לעבודה, חוזרת מותשת היישר לבישולים, כביסות, ניקיון, טיפול בילדים המקסימים - מרוב עיסוקים את מרגישה כל כך שחוקה, מבולבלת; כמעט לא מוצאת פנאי להרים את הראש למעלה...

"אפילו בתוך התגברות התאוות והבלבולים... יכול להרגיש הוא אלוקותו מחדש בכל יום אם יטה אזנו וליבו למה שהוא מוציא בפיו אמונת הייחוד בכל יום: 'שמע ישראל - השמע לאזנך', וכן דרשו רבותינו ז"ל: 'שמע - בכל לשון שאתה שומע', ושניהם אחד כנ"ל, כי בכל מה שעובר על האדם צריך לזכור את עצמו בו יתברך ולהזכיר את עצמו שהוא איש ישראלי ומאמין באלוקים חיים ומלך עולם!". עוד פירוש למילים 'שמע ישראל':

כרגע אני עמוסה, או שקועה בחיפוש אחר אושר אבוד, שנמצא אי שם (מה שנקרא 'תאוות')? - 'שמע' - 'השמע לאזניך', עלי להשתדל לזכור ולהזכיר לעצמי 'אני יהודייה, אני מאמינה!' – בתוך הבלבול והעומס לנסות למצוא את ה'; לשייך את מה שעובר עלי לבורא יתברך!

העוגה הצליחה? תודה לה! מישהי חיממה לי את הלב עם מילה טובה? ה' אוהב אותי! רציתי לאכול תמר וגיליתי שהוא נגוע? הכול ממנו יתברך! לא יודעת מה נכון לעשות עכשיו? ה', תולך אותי בדרך הנכונה! תודה ה' שנתת לי כוח לשטוף כלים, תודה לך גם שיש לנו אוכל בבית, שיש לי מה לבשל, שיש לי למי לבשל-- פשוט, לחיות עם ה' בכל מצב.

חברה טובה פגעה בי מאד, ואני הרגשתי מושפלת נורא. תקופה ארוכה הסתובבתי סהרורית: איך היא יכלה ככה להתעלל בי? לא הצלחתי להירגע.

יום אחד, בעמדי בחנות בגדים על יד תא ההלבשה, מחכה לבתי שתצא עם הבגד שמדדה - נתקלו עיניי בשלט מאיר עיניים: "זה לא הוא - זה הוא!"; חייב כל יהודי לקבל באהבה ניסיונות שה' שולח לו, ולדעת: "זה לא הוא, זה לא אותו השליח שעשה איתו עוול - זה הוא, זה הקב"ה...". ברגע הראשון עמדתי המומה. השלט הזה תלוי פה ממש בשבילי! מאידך, חשתי מלחמה: "אבל היא כן עשתה לי, דרכה עליי, לעגה לי!".

רק כשחזרתי הביתה עלתה בי ההבנה; אכן, היא עשתה לי, היא לא הייתה בסדר - אבל זו בעיה שלה! זה לא קשור אליי!

התפקיד שלי הוא להאמין שזה ניסיון עבורי מאת ה'. אבא שבשמים שלח אותה לפגוע בי, אבא שבשמים קבע שזה מה שצריך לקרות; לכן במקום לשקוע בדיכאון של 'למה?', עלי להתחזק באמונה שהכול מאת ה', לטובה.

וכשהבנתי, הרגשתי רוגע והקלה – וגם הצלחתי לסלוח.

***

אנו עומדות בפתחה של שנה חדשה;

בראש השנה נברא אדם הראשון, בשמחת תורה אנו מסיימים את התורה ומתחילים "בראשית ברא". "בימים אלו אנו עוסקים בתיקון האמונה"; התפילות בימים אלה מלאים 'חיזוק' באמונה: וידע כל פעול כי אתה פעלת, ה' מלך, וכל מאמינים, שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד! שנזכה "להמשיך אמונת חידוש העולם בכל יום בהתגלות ביותר", אמן.

מקורות: אוצר היראה אמונה סימנים טו, ל. מועדי ישראל סוכות.

לילה, חשיכה, כל הבריאה נמה: על ענפי העצים נחות ציפורים; תרנגולות שוכבות בצוותא, מתכרבלות זו בחברתה של זו; הפרחים סוגרים עלי כותרת; גם האדם נח מעמל יומו – ולפתע: קרני אור ראשונות בוקעות אל תוך האפילה, קול קריאת התרנגולות נשמע ברמה, ציפורים מציצות, הפרחים פותחים עלי כותרת - כל הבריאה מתעוררת, קמה - ה' מחדש את הבריאה.

"חדשים לבקרים רבה אמונתך" - בכל יום נעשה האדם בריה - חדשה! כך כותב בעל הקיצור שולחן ערוך. גם בתפילת שחרית אנו מכריזים: "ואתה מחיה את כולם", "המחדש בטובו בכל יום תמיד" - מידי יום, בלי הפסקה, משפיע ה' חיות וקיום לכל נברא - אותו עולם שאתמול בלילה היה עייף, מותש, קם היום רענן וחדש; אולי כמו מכשיר חשמלי שעובד על שאריות הבטרייה - קצת צרוד, קצת חורק - אבל ברגע שמטעינים אותו מחדש, הוא שב לעבוד במלוא העוצמה.

"רק בשביל זה ה' יתברך מחדש חידוש מעשה בראשית כל יום, כדי להמשיך אמונת חידוש העולם בכל יום בהתגלות ביותר, וזה בחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך", "צריך כל אדם להכין את עצמו ולהשתדל בכל כוחו וכוונתו, שיקבל על עצמו האמונה הקדושה בכל יום מחדש" -

לכן ה' מחדש בכל יום את הבריאה; לכן מזרים ה', כל יום, בכל נברא, חיים חדשים ועוצמה - כדי ש'נקבל את האמונה בכל יום מחדש'; נביט בהתפעלות על הבריאה המתחדשת ונתמלא בעוצמה של אמונה.

אני פוקחת את עיניי; הפלא ופלא, אני רואה! ציוץ ציפורים ערב מגנן לי באזניי; מדהים, אני שומעת! אני שואפת אויר צלול מלא ראיתי; מרגש, אני נושמת! – חסדי ה'!

***

כל בוקר וערב מצווה היהודי לקרוא קריאת שמע; להכריז: 'אני מאמין'. נשאלת השאלה: למה צריך לפתוח ב'שמע ישראל'? למה לא להתחיל מיד 'ה' אלוקינו ה' אחד?

"שמע ישראל, היינו כמו מי שרוצה להודיע לחברו דבר חדש ונפלא, אומר להם: שמעו נא מה שאספר לכם חדשות לגמרי!"

זוהי קבלת האמונה מחדש, ההתפעלות: 'שמעתם את החדשות? ה' אלוקינו, ה' אחד! – ה' הוא הבורא, הוא ברא אותנו, הוא משגיח עלינו, הוא עושה אתנו חסדים וטובות בלי הרף, בלי די - אותו אנו עובדים ואת רצונו אנו עושים!

...אמנם העולם מתנהל בדרך של 'טבע' - הבריאה שמתחדשת היום, התחדשה גם אתמול, ושלשום - ואז נדמה לנו ש'מובן מאליו'. מובן מאליו שהשמש זורחת, שהציפורים מציצות, שאנחנו רואים, שומעים; שיש פירות על העצים, אפשר לומר, ברור כשמש... - אנחנו לא חיים את ההתלהבות.

זוהי 'הסתרה'. כך ה' מנהל את העולם כדי לתת לנו אפשרות של בחירה; **"זה לעומת זה עשה אלוקים בשביל כח הבחירה, ועל כן הסטרא אחרא והקליפות מתגברין בכל יום גם כן להעלים כח האמונה"...** פתגם עממי אומר: 'רק כשכואב הראש - יודעים שיש ראש'. אם ח"ו קורה איזה פנצ'ר, כאב, חסר - רק אז אנחנו מבחינים: קיבלנו מתנה, ועכשיו היא חסרה! מי שלא מאמין – מלא בטענות: למה? למה לקחו לי... אבל כיהודים מאמינים, אם רק נפתח את העיניים להתפעל, ולומר לה', בכל יום מחדש, על כל מה שהוא נתן: תודה!

חסדי ה' מלויים אותנו על כל צעד ושעל. רק דוגמא קטנה: בשבוע הראשון של "שבעה דנחמתא" - נורו כאלף טילים מעזה, ובחסי ה' לא היו נפגעים! – מה היתה התגובה שלנו לכוזה נס? מן הסתם שמענו, שמחנו, והמשכנו הלאה... הלא זהו נס, גילוי השגחה מופלא! ואם נאמר, אולי הטיילים לא היו כאלו מלאי עוצמה, או שהערבים לא יודעים לקלוע... מעניין שהיו כמה טילים שב"טעות" - כמובן בהשגחה - חזרו לעבר שולחיהם, תושבי עזה, והם גרמו חורבן ומהפיכה - אצלם כמובן... אין זאת כי אם גילוי של אהבה! ה' אוהב אותנו!

הרהורים לקראת יום הילולת רבנו הקדוש זי"ע / י"ג

חברתי שירה נמצאת בימים אלו באומן ולפני נסיעתה בקשתי ממנה ליצור אתי קשר משם כדי שאוכל להעביר לה שמות לתפילה.

"את שומעת"? כך היא מספרת: "היום זהו יום ההולדת שלי והחלטתי לשמח כמה חברות טובות ולהתקשר אליהן מהציון. עכשיו אני כאן. אני שמה אותך על הציון, תבקשי מה שאת רוצה" אומר לכן את האמת? אף פעם לא התחברתי לעניין הזה של להתפלל אל תוך הטלפון. תמיד שעשע אותי כשראיתי מחזה כזה של אישה עומדת על הציון ומניחה עליו את הטלפון (הלו ג'ורג'ט, אני פה אצל הצדיק אני שמה אותך על הציון. בקשי!). אם כי קנאתי בתמימות הזו. אבל עכשיו לקחתי את ההזדמנות בשתי ידיים. הרגשתי שזה הדבר הכי טוב שיכול היה לקרות לי בעת הזאת. וכך נפתח לו הסקר ועמו הדמעות. לא היה איכפת לי מכלום. פשוט דברתי ובכיתי וספרתי כמו שמספרים לאבא טוב את כל מה שכואב. כך במשך עשרים דקות (איך היא פרגנה לי כל כך הרבה זמן?) אני עומדת במטבח שלי בגופי, אבל ברוחי ונשמתי אני נמצאת בציון. אצל מי שאמר "סמכו על כוחי הגדול" ואני, נשמה עייפה כל כך, הרגשתי שיש לי באמת על מי לסמוך. וכך חזרתי מטיסה של עשרים דקות חזרה למציאות. ומה נראה לכן, שפתאום הכול הסתדר? לא. הניסיונות עדיין אותם הניסיונות אבל אני? אני במקום אחר לגמרי! אני עם רבנו! אני לא לבד. יש צדיק שהולך לפני. מרים אותי מכל נפילה. מחייה אותי ומקרב אותי לה' יתברך. ועם דעת כזאת יש לי מה לדאוג? פתאום הבנתי שהקשר עם הצדיק זו כבר הישועה בעצמה ועם הדבר הגדול הזה אנחנו יכולים לצלוח את העולם הזה על כל מעבריו בשלום. מאז אני מלווה מהאור הזה בזמנים של חושך ומזכירה לעצמי שאני לא לבד.

וכמו שענה רבנו ז"ל לאותו אחד שבקש ממנו שלא ישכח אותו: "איך אפשר לשכוח אתכם הלוא כל אחד יש לו מקום בלב" (ש"ה קפח)

עכשיו ביום י"ח בתשרי, יום ההילולא הקדוש זה הזמן שלנו לבקש על התקשרות אמיתית לצדיק האמת שהוא הלב של העולם, ולזכות לקיים את עצותיו הקדושות. בזה תלוי כל תקוותנו וחיותנו.

איך זוכים להתקשרות לצדיק? אנו הנשים לא זוכות ללמוד הרבה בספרים או לנסוע לאומן, אלא לעיתים רחוקות... מטבע הדברים אנו שקועות בתוך אינספור פרטים גשמיים וכי יגרע חלקנו? הרי עלינו כבר אמר הצדיק "רצוני שתעשו נשותיכם חסידות". ודאי שגם אנו יכולות וצריכות לזכות להתקשר אליו מהמקום שלנו ולקבל דעת אמיתית והרבה נחמה ותקווה.

ישנו תיאור מיוחד ומרגש מאד אותו מתאר ר' נתן, תיאור הנותן לי השראה גדולה בעניין ההתקשרות לצדיק. וכך מתאר ר' נתן את הלילה האחרון בחייו של רבנו, כשבשלב מסוים הוא נותר לבדו עם הצדיק:

"ועמדתי לבדי לפניו אז באותה הלילה והוא הסתכל וחזה בי בעיניו הנוראים הרבה, וכל הסתכלות שלו, שהסתכל בי היה כמו דבורים ממש ואני מבין עתה כמה התחזקות וכמה ענינים מהסתכלותו בי אז ובכל עת שעובר עלי, חס ושלום, מה שעובר, בכלל ובפרט, והשם יתברך בנפלאותיו מצילני מכולם, אני מבין, שהכל היה מרומז בהסתכלותו כי הסתכלותו היתה כמדבר עימי על מי אתה נשאר עם כל האוצרות הגנוזים אצלך ומה יהיה נעשה עמך, כי רבים יעמדו עליך ומה יעשה חלוש כמוך וכי' כאלה וכאלה ויתר מזה מה שאיני יודע בעצמי הכל היה מרומז בהסתכלותו שהסתכל בי הרבה הרבה בכונה באותה הלילה וכל הסתכלות והסתכלות שהסתכל בי אז היה שווה בו איזה שעה רצופה." (ימי מוהר"ת)

כשקראתי את המילים הללו דמיינתי את הרגעים בהם ר' נחמן מביט בתלמידו באהבה גדולה. מדבר אתו דרך עיניו ומדריך אותו כיצד להתמודד עם כל מה שיעבור עליו בהמשך חייו. וכביכול אומר לו: "אני יודע את כל הקשיים שצפויים לך, אבל דע שיש לך כוח. אתה תתמודד ותנצח. תזכור את כל הכוחות הטובים שקבלת ממני ואת כל האוצרות שיש לך להעביר לעולם".

חשבתי לעצמי שגם אנחנו יכולות לנסות לדמיין כאילו רבנו מביט בנו במבט כזה אוהב ומאמין. מבט שיכול לתת לנו כוח ברגעים קשים בהם אנו עלולות לאבד את האמונה בעצמנו.

רציתי לשתף אתכן בחוויה מדהימה שחוויתי לאחרונה. חוויה בה זכיתי להרגיש איך רבנו בא אלי, ויורד עד למקום הנמוך שהייתי שרויה בו. שולח לי קרן אור של נחמה ותקווה.

יום חמישי עמוס לעייפה של שלהי דקייטא. תוסיפו לזה כמה ניסיונות עסיסיים שאתגרו אותי יותר מתמיד. ואני במצב רוח מינוס אלף. לא ידעתי לשית עצות לנפשי העיפה. אני משוחחח בטלפון עם חברה טובה, משיחה את ליבי בפניה והיא מתוך דאגה אמיתית שואלת אותי: "תגידי, את ישנה מספיק? את אוכלת טוב?" 'אוכלת?' אני אומרת לעצמי, 'יותר מידי טוב'. 'ישנה... לא מי יודע מה'. אבל אני יודעת בדיוק מה אני צריכה לעשות עכשיו. לשבת ולמצוא בעצמי נקודות טובות. זה בדיוק מה שחסר לי וזה מה שירים אותי. במילים אלו סיימנו את השיחה.

לא עוברות כמה דקות. והנה שיחת טלפון מחו"ל. זה מאומן! אני יודעת מיד. מי המתקשר? אולי רבינו? והנה שירה על הקו.

געגועים לרבינו י"ג

כשהלב משתוקק בך רבינו חוקק עוד תיקון מספק כל ספק מסלק מתנות מחלק ואני מתרפק השעון מתקתק- אני מתפרק!

כל מניעה משליך הקולות לאינספור מקומות בדבור אחד הוא חוצה עולמות נשמות נפולות גם גדולות גם קטנות בכלן ר' נחמן עושה נפלאותת עושה נפלאות!

רק ללמוד בספריו ולקיים העצות לאסוף נקודות יקרות מאירות בכוחן למשוך משאול תחתיות לקשור אותך חזק לאור האורות לאור האורות!

כשהלב שוב בווער, רבינו אז מבאר ממלא הבאר המוחין מטהר כל בלבול מסדר עוד נצנוץ של הסבר מלהיב את הנר- רפואות מייצר

פזמון:
גופי רחוק אך נשמתי קרובה ליבי בווער עם המון אהבה רבינו אליך טסים בכמיהה לכבודך אשבר כל מניעה

קוראות כותבות

בנות יקרות, מי רוצה חיים יפים? מי רוצה חיים שלווים, רגועים וטובים? כל זה נמצא באור הגנוז, בעצה הנפלאה שגילה לנו רבנו, עצת ההתבודדות. שם מתחברים אל מלך מלכי המלכים בקשר איתן שעובר על הכול. "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", שום הון שבעולם, שום ניסיון שבעולם, לא יוכל לכבות את הטוב הנפלא הזה, הקשר הקדוש לבורא עולמים.

ההתבודדות מזכה אותך לכל טוב

בהתבודדות נזכה ליצור אמון בינינו לבינו, נזכה להתחבר אליו באמת. להינצל מכול הדאגות, הבלבולים והמחשבות, הכעסים והמחלוקות. בהתבודדות קיים עולם יפה, עולם פורה, עולם שמת. כשיש לך התבודדות תוכלי לקום כל בוקר ולומר: איזה חיים טובים יש לי! איזה חיבור אמיתי להשם! תרגישי עמוק בלב פנימה שהחיים שלך מנוהלים באמונה פשוטה בהנהגת השם המופלאה עלייך. על ידי ההתבודדות תזכי להבין שיש אחד יחיד ומיוחד שמנהיג את חיך לטובה ולהישען עליו.

שם תזכי לקבל אמונה פשוטה, להרפות ולתת לו להנהיג את חיך. לא תדאגי משום דבר, לא תיבהלי משום דבר, תדעי כי יש מי שמנהיג את חיך. תזכי לאמונה הפשוטה שנותנת חיים רגועים ושלווים. אמונה נפלאה כזו שתיתן לך את הכוח לצאת ממרוץ החיים ולהתחבר אליו יתברך כל פעם מחדש. תזכי לקיים את התכלית לשמה נשלחת לזה העולם, להכיר ולהתקרב אליו יתברך.

לא להתבלבל מהמעברים - על ידי התבודדות

כשאת מתבודדת ממילא יהיה לך קל לדלג ולצאת מכל מיני ניסיונות וגלים שעוברים עלייך. כמו שאמר רבנו נחמן: חייב שיעבור על האדם, אך מה שעובר עליו - שלא יפיל אותו. ובכן, איך לא ישברו אותנו הגלים? כיצד לא יכריעו הניסיונות?

רק על ידי שבאים ומדברים עם השם. הוא יסדר לך את כל העניינים. הוא ידאג שדברים יתחילו לזרום בצורה כזאת, ששום דבר לא ידאיג אותך ולא יבהיל אותך. כי את סומכת על בורא העולם בעיניים עצומות ולא מרפה מלאחוז בידיו של הקדוש ברוך הוא, והוא יהיה בעזרך!

בורא עולם רוצה מאתנו קשר ואהבה. מה אנחנו מתבלבלות בעולם הזה? באמת גם אנחנו רוצות קשר, חיבור ואהבה. אבל העולם מנסה למכור לנו תחליפים לקשר האמיתי והנצחי עם בורא עולם. מנסה להרפות ידינו מהחיים האמתיים שנותנים חיות כל רגע, שנותנים כוחות כל רגע, החיבור לבורא עולמים.

לחיות חיים יפים - רק על ידי התבודדות

"תכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה"

יהי רצון שהשנה הזאת נזכה להיות חסידות אמתיות. השנה נעמוד על שלנו, שלא יעבור עלינו יום אחד בלי לדבר עם הקדוש ברוך הוא. ואם קשה לי להתבודד ולבקש מהשם? ואם הפה שלי סגור ואני מרגישה חסומה מהדיבור הקדוש לאבא?
אז אגיד: אבא, איך יכול להיות שאני כל כך מרגישה ריחוק ממך? אבא, אייכה? לא אוותר. והוא יופיע. הוא יתן לכל אחת את ההרגשה הנפלאה שהוא נמצא איתה, עמה ואצלה.

זכרי! לא משנה מה יעבור עלייך, אם את מרגישה שהשם איתך החיים יפים. לא משנה מה העולם יאמרו על מה יעבור עלייך, וגם לא משנה מה שאת חושבת שעובר עלייך. הקשר הקדוש עם בורא עולמים ייקח אותך למקום הכי טוב בעולם. אילו חיים יפים זה להרגיש בת של מלך. לקום עם ענווה ושמחה, חיות ואמונה. שנזכה, אמן.

ס.ב. ס.ב.

שמחה
והתחזקות

קוראות כותבות

רוצה רק אותך אבא

עברנו תקופה לא פשוטה בכלל. חובות, עיקולים, חסרון פרנסה ועוד ועוד...

הרגשתי שזהו. הגעתי לידי מחנק נפשי, רוחני, פיזי וכלכלי. פשוט לא ידעתי לאן להסתכל ואם להסתכל. העולם המשיך לדרוש ממני בלי סוף ולי נשברו הכלים.

היו אלו ימים שאת מפחדת לקום בבוקר, מפחדת לענות לטלפונים, מפחדת להוציא דואר, מפחדת להזדהות ברחוב. ימים של מלחמת כוחות בין אמונה לייאוש, בין יצר טוב ליצר רע, בין דין לרחמים. בקיצור, מלחמת עולם שלישית בתוכי.

הרגשתי שאני חייבת למצוא את הדבר שמעט ירומם אותי, שיעזור לי לצאת מהיכן שאני, הן מבחינה רוחנית והן מבחינה כלכלית.

אדם ללא דעת הוא אדם ללא אמונה, ופשוט התחננתי לה' - תן בי דעת ישרה, נקיה, ללא ספקות בך חס ושלום, דעת שמגיעה מצדיק האמת ולא ממחשבות של אפיקורסות ח"ו. שנפעל בדברים

שמשמחים אותך, שיקרבו אותנו אליך, וממילא הכול יסתדר.

החלטתי למסור נפש כפשוטו על עלוני קו הישועות (קו הצניעות), להדפיס ולהפיץ, לאחר שבעבר כשעשיתי זאת ראיתי בחוש ניסים גלויים. כמובן שגם פה נכנס היצר הרע במלוא עוזו וניסה לעכב אותי מכך אבל לאחר כמה ימים של מלחמה ביני לבינו פשוט החלטתי שזהו, לא עוד! אני קמה ומשנסת מותניים לעניין זה.

הדפסתי עלונים והתחלתי לחלק. כבר בימים אלו התחלתי לראות ישועות. אבל שינוי שבשבילי היה 'עולם', שינוי שהוא תשובה מלאת אהבה מאבא שבשמים ש"אני מרוצה ממך, אוהב אותך ותמשיכי ככה" ארע מספר ימים לאחר מכן.

אז פגשה אותי חברה כשהיא בדרכה לר' שמעון בר יוחאי זיע"א וביקשה שאתן גם לה עלונים לחלוקה שם. התרגשתי. "הבא להיטהר מסייעין בידו", חשבת, ונתתי לה בשמחה. אותו יום עבר כרגיל אבל קרבת ה' הענקית לה זכיתי בזכותו של רשב"י הגיעה בדיוק בבוקר למחרת...

למחרת החלטתי לפתוח את הבוקר עם שירי ר' אלתר של חודש אלול. תארתי לעצמי שהילדים ישמחו מאוד, וגם אני אכנס מזה למרץ חיובי, ואכן כך היה. הילדים קמו והתארגנו בזריזות ובבית שררה אורה נפלאה, רגועה ושמחה שמזמן לא חווינו. השירים התנגנו זה אחר זה וכשהדיסק הגיע לשיר "תקע בשופר גדול לחרותנו", היה רגע שקשה לי לתאר אותו. הרגשתי שה' איתי בבית, בתוכי, בתוך הקושי שלי. נמצא ונוכח. המילים "המלך בשדה" קיבלו ממד אחר לגמרי. הרגשתי אותן בשיא העוצמה ודמעות מילאו את עיניי. כל הדאגות שאפפו אותי, כל הפחדים והחרדות שגרמו לי לרצות להיעלם מהעולם, התנדפו ואינם. 'מכאן ואילך אין דאגה!' הרגשתי. ה' שהוא אבא וגם מלך נמצא איתי עמוק בתוך ניסיונות החיים, רק לקרוא לו אבא. רק להאמין שהוא כאן ממש, מוכן לעזור לי בכל רגע נתון. מה יותר משמח ומנחם מזה?

מעזי'בוז' מביטה מרחוק במבנה של הציון ומשהו קורא לי חזק לבוא לשם.

הציון היה ריק. רק אישה אחת עמדה שם וזמזמה את ניגון הבעל שם טוב חזור ונגן. עמדתי ליד הציון נוגעת במצבת השיש האפרפרה. שמיים חשוכים של מעזי'בוז' מסתכלים בי מבעד לחלונות, והלב שלי פועם בקצב לא מוכר, "הבעל שם טוב" אמרתי כשרגש חדש מציף אותי את אט, "אני לא יודעת מה הקטע אבל בעלי אמר לי שאני אתפלל שיפתח לי הלב אז אתה יכול לעזור לי שיפתח לי הלב?" ביקשתי בפשטות.

אמרתי תיקון הכללי, אחר כך ראיתי ספר שלא ידעתי מהו והתחלתי להתפלל גם מתוכו. והנה נפתחה לי תפילה על פתיחת הלב. אני קוראת את המילים ומתחילה לבכות. הספר היה ליקוטי תפילות של רבי נתן. יצאתי החוצה. השמייים זורחים בסגול ארגמני צובעים את מעזי'בוז במסתורין, שדות ירוקים פורחים מלאו את המרחב. הרגשתי שמשהו קרה לי בלב. יכולתי להרגיש ממש באופן פיזי איך משהו נע בתוכו... נפתח.

כשהגענו לאומן היו לי טלטלות נוראות. היה לי קשה מאוד, התחושות שלי נעו בין רצון לברוח מהציון לבין חווית חיבור ואור גדול. היה לי קשה לשאת את המעברים הללו. באתי לרבנו ואמרתי לו: "באתי לפה שפויה אתה מחזיר אותי הביתה עם מאניה דפרסיה? מה קורה?"

רגע לפני שחזרנו לארץ אני יושבת מחוץ לציון בשעת ליל, לא מבינה מה קורה איתי. לידי בחורה בת שמונה עשרה שמתחילה לדבר איתי דיבורים על רצוא ושוב. מסבירה לי על עליות וירידות. היא ממש "חפרה" והסבירה דווקא די טוב שזהו מהלך של חיים ודרך התקרבות לה. ה'רצוא' שזה אור גדול וחיבור וה'שוב' שאדם מרגיש רחוק ונפול. וכך היא תנועת החיים בעצם. אני שומעת אותה אבל לא מאוד מקשיבה. כמה דקות אחרי שהיא הולכת מגיעה לידי מישהי שאינני מכירה ומתחילה לספר לי מה עובר עליה וכמה קשה לה, ואני מוצאת את עצמי מסבירה לה את כל מה שדיברה אליי הבחורה ההיא על רצוא ושוב. פתאום אני קולטת שזה מה שעובר עליי בדיוק. "רצוא ושוב", ככה זה נראה באמיתי.

קורה איתי משהו טוב. השם אוהב אותי. נכנסתי לציון להגיד תודה לה' ולרבנו, יצא ממני בכי גדול, "אני לא יודעת מה אתה רוצה", אמרתי לו, "אבל הכול בסדר. ברור לי שאתה עושה בסדר".

מאותו אומן משהו בתוכי השתנה. פתאום הבנתי שאני מדליקה נרות שבת ואני שמחה בזה. כן, אני שמחה במצוות שלי, מחבבת אותן. רוצה לקיים את כל המצוות עם כל הלב. יש בי את היכולת להתחבר. זה לא היה קודם. משהו נולד בי. רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, נתן לי לב בשר.

מצא את שאהבה נפשו. אט אט הוא מתחיל להתקרב לברסלב. יוצא להתבודדות, לומד תורה בכוח והתלהבות וטובל במקווה מדי יום. אני מסתכלת מן הצד והכול פחות מדבר אליי, ואם ברסלב אז גם אומן ראש השנה כלול בחבילה... כבר מראש חודש אב הוא תולה את הדרכון שלו על המקרר כהצהרת כוונות לאמור "אני באומן בראש השנה!!". יש לנו שלושה קטנים ועוד תינוק בן חודש. מה אומן? "בשום פנים ואופן!" הודעתי לו "אני לא מסוגלת להישאר לבד". הוא משתתק בחוסר טענות.

יום אחד הוא פוגש חבר בסניף הדואר. "מה עם ראש השנה?" שואל אותו כבדרך אגב, "אל תשאל", הוא עונה בעגמה, "מניעות. היא לא משחררת", קשה לה להישאר לבד עם כל הילדים", "מה הבעיה?" פותר אותו החבר "שתבוא אלינו! אשתי תשמח לארח אותה. הכול עלינו!!"

וכך באמת היה. אותה חברה אירחה אותי לחג שהיה צמוד לשבת. באתי אליה עם כל טפיי ועולליי. היא הכינה אוכל בשפע ופינקה אותנו בלי סוף, כבר כשנכנסנו היא הראתה לילדים ארגז שלם של ממתקים והכריזה: "מי שרוצה ממתק שיבקש ממני, לא מאמא". מאותו רגע הפכתי לפחות רלוונטית עבורם משום מה. זה היה ראש השנה הראשון שלנו.

שנה אחר כך נסעתי גם אני לאומן. לא ידעתי מאומה על רבי נחמן או על הבעל שם טוב. קיום המצוות שלי היה ממקום טכני של "צריך לעשות כך כי קיבלתי על עצמי". לא הייתה לי עדיין חיות או שמחה מהרוחניות שבחיי. גם לא התעניינתי בעניינים של מעבר.

לפני שנסעתי אמר לי בעלי: "חדווה, תתפללי על מה שאת רוצה אבל מה שהכי חשוב זה שתתפללי שיפתח לך הלב", לא הבנתי את הדיבור הזה. איזה לב? מה צריך להיפתח? על מה הוא מדבר בכלל? יצאתי לנסיעה עם קבוצה מאורגנת. נוסעת כי בעלי מאוד רצה, ותו לא. הגענו באמצע הלילה לרבי לוי יצחק מברדיטשוב. הייתי מעוכה מהדרך הארוכה, כולי מנומנמת ועייפה ופתאום אומרים לנו לרדת ליד בית החיים בתוך היער. מה רוצים מחיי? אחר כך המשכנו לבעל שם טוב. השעה הייתה שלוש לפנות בוקר, המדריכה שלחה אותנו לאכסניה ולא הסבירה כלום. "מחר נדבר, עכשיו פשוט לכנה לישון".

אבל אני, למרות התשישות, מצאתי את עצמי עומדת בתוך השקט של

גדלתי בבית מסורתי. חגגנו את סמלי החגים ותו לא. בעלי שיחי' בא מבית ללא רקע דתי. בתחילת נישואינו גרנו ביישוב ברמת הגולן בעל אורח חיים טבעוני. הייתי אז לפני הולדתו של בני השני. באותה העת גיסתי, אחות בעלי שחזרה בתשובה עוד לפנינו, הייתה צריכה לבוא לגור אצלנו לתקופה. היא ביקשה שנטייל ונגיעיל את כל הכלים. הסכמנו. מיחם ופלטת לשבת היו לנו בבית. וכך במשך שלושה שבועות שמרנו יחד איתה את השבת, כבקשתה.

אצל בעלי נבטו כבר אז ניצני התשובה. במשך כל הזמן ההוא היא ובעלי האזינו בקשב רב לשיעורים של רב אחד מגדולי מחזירי התשובה בדורנו. הדיסקים עבדו כל שעות היום בפול-ווליום. אני שומעת בעל כורחי ולא יכולה להכיל את הדברים. זה לא מדבר אליי כלל. פחד גדול נכנס בי שבעלי "חלילה" יחזור בתשובה. שמירת המסורת מבית אבא הספיקה עבורי די והותר. לא הרגשתי צורך להוסיף או "לסבך" את החיים. אחרי שגיסתי חזרה לביתה, בעלי שממש היה בעניין, ניסה את מזלו ושאל: "היה נחמד דווקא לשמור שבת. מה דעתך שננסה שוב?"

"מה פתאום!", אני מסרבת בתוקף, מבוועת מהמחשבה שבעלי הופך להיות "דוס שחור". "עשינו את זה בשבילה למה שנעשה את שוב?". הוא עוזב אותי לנפשי. החיים ממשיכים כרגיל. ואז מתרחשת הולדתו של בני השני.

הכול היה נראה תקין, עד שמתוך טשטוש קלטתי פתאום את השקט המבעית. אין בכי של הרגעים הראשונים. התינוק כחול סגול, שמוט ולא נושם. המיילדת מכה על גבו, מעסה אותו. אך ללא הועיל.

"זה לא יכול להיות שנוולד לי ילד מת", "זה לא יכול להיות שנוולד לי ילד מת" אני חוזרת בתוכי כאילו יש בכוח המילים לעשות משהו. צוות רפואי מוזעק לחדר. מחברים את הילד לבלון חמצן. הרגעים הקצרים הללו נראים לי אין סוף. פתאום מתעוררת בי נקודת האמונה הבסיסית ואני משנה את המשפט "תעשה שהוא יהיה בסדר" "תעשה שהוא יהיה בסדר". אני לא מצליחה לראות את התינוק אשר מוקף באנשי צוות. החרדה כמעט משתקת אותי, ואז עולה באוזני קולו של הרב מהשיעורים: "תקבלי על עצמך משהו", ואני עונה לדבריו: "שבת!".

באותו שבריר שניה שאני מקבלת על עצמי לשמור שבת הילד מתחיל לבכות והכול בא על מקומו בשלום. מאז ארבע חודשים הוא לא מפסיק לבכות... ב"ה! ילד בריא ושלם. הכול תקין פיקס!!

התחלנו לשמור שבת. לאט לאט נוסף עוד מצוות חשובות שהן הבסיס ליהדות. במקביל שמענו שיעורי יהדות מגוונים מכל סוגי הרבנים. יום אחד בעלי שמע שיעור בתורת ברסלב. משהו בתוכו נדלק. הוא חש כי

הנצח שבתוך הארעי

חג סוכות הנפלא עם ריח ארבעת המינים השמימי, יחד עם דפנות העץ והסכך הסוכך מזכירים לי את דירת הארעי של כל חיי. אני מביטה סביבי ובאבחת מבט קולטת כמה הכול ארעי, מתכלה ונעלם. כאן בעולם בכלל ואצלנו בבית בפרט. לא נותר לנו אלא להפנים את קביעותו של הארעי בחיינו. ולנסות להפוך אותו לנצח.

באופן קבוע הפכנו למיומנים בארעיות. לא מתרגשים במיוחד כששוב משהו מתנדף נשבר או מסיים את תפקידו בעולם מוקדם מהמצופה. למשל, כשהכוס התורנית מתנפצת בשולחן השבת אנו ממהירים לנקות ולהעלים ראיות (ואם שרדנו סעודה ללא ניפוץ? האח! על ניסוך שבכל יום עמנו!). אגב, מהאגף הפיננסי נבדק שגם אם מתנפצות שתי כוסות לשבוע עדיין המחיר זול בהשוואה לחד פעמי.

משום מה אצלנו בבית תהליך בירור הניצוצות עובר תאוצה מיוחדת. אנחנו מעלים אותם למקומם המבורר במהירות שיא וכך מתכלים להם אינספור פרטים. מתפרקים לשבבים חיש קל. מכוניות משחק עוברות למצב 'טוטאל לוס' כשמבין ביתריהם מבצבצות בעלבון האותיות "טומל". שמלות צחורות כשלג ממקור עלום מקבלות אצלנו כתמי נצח ססגוניים והופכות לבלתי ראיות להופעה. ספות איתנות סופגות בהכנעה מסע המתקת הדינים שמבצע עליהם הצוות בריקודי הסוערים. "לא קופצים על הספה!!" אני כורזת בקריז מאיים, אך מיד כאשר אני מפנה את גבי שוב מתחדשים הניתורים חרישית. מהמועצה לשלום הבית נמסר כי לא היו נפגעים (וכמעט) לא נגרם נזק.

את הרוגע שפשט בי כאשר בן השנתיים אייר במיומנות אלמנטים אבסטרקטים בארטלין על וילון השמנת החדש אני זוקפת אך ורק למיומנות הארעי. ברגע שזה קרה משהו בתוכי נרגע "הו. סוף סוף זה קרה הם כבר השאירו חותם. לא נורא יצאנו בזול. מעכשיו נהנה מהוילון בלי לחשוש מהלא נודע".

כשיום אחד גילינו בתדהמה בביתה של חברתי ספרים ששרדו עוד מבנה הגדול שכבר נשוי, הבטנו זו בזו במבטים צופני פדיחות. וכמו מאליהם עלו מולנו ספרי הבית מנופפים בדפיהם המרוטים לאמור: "מישהו ראה את כך ב' של "אל תסתה"? (ציטוט מבת העשרה המחפשת נואשות את הספר המפורק כרכים כרכים).

האופנות חולפות גם הם בקצב מסחרר מדי, אהה, אמרת אופנה אמרת חולפת, אבל למה כל כך מהר?? איך מהראשונה לשלישית או אפילו לשנייה הכול לא רלוונטי? הן לא מסכימות לרשת כלום זו מזו. זהו, מוסד הירושות פשט את הרגל, בת החמש גם היא מפנימה את העיקרון. וכשהיא מסתכלת בדיוקנה בן השלוש באלבום התמונות היא מזדעקת במחאה: "איזו יאכנע!!" כאילו חלפו מאז שני עשורים.

הטרנדים לא פוסחים גם על השפה. למשל הביטוי ההזוי שרווח כעת במחוזותנו היישר מבני הדודים, יובא אל הבית באדיבות בת הסמינר, הכול פתאום נהיה של החמאס. "יפה של החמאס" "טעים של החמאס" או לחילופין "מכוער של החמאס". הצילו, טרור! אני זועקת חמס על החמאס. אבל גם זה חלק מהעניין. בואו, שכחתם שבואו היה פעם מילה פשוטה שהתכוונה למה שהיא אמרה. "בואי את לא אמיתית זה 'הזוי של החמאס' כל העסק הזה".

גם אם את מאלו שפחות מזדהות עם התיאורים הססגוניים הנ"ל מורישה בשלוות נפש בגדים מן הראשון לחמישי (אשרייד!), סלנגים מכל הסוגים לא עולים על דל שפתותייך (אשרייד כפלים!!), וילדיך משחקים עם צעצועים מימי אבא - אין ספק שגם את חווה את הארעיות, הזמניות הזו, ששום דבר בעולם למרבה החסד, לא יוכל לה. הכול אכן ארעי אבל גם נצחי. והיאך? ובכן יקירותיי הכוסות המנופצים. הבגדים שבלו או פסו מן הקולקציה. כמויות האוכל שנעלמו ולא נודע כי בא אל קרבנה - נצחיים הם ה

הם ה
כולם. לו רק נשכיל לזכור לשם מי ולשם מה
עבר וחלף כל השפע הזה ומה יקר חלקנו
ועמלנו בכל המהלך - יהפוך כל הארעי
הזמני הזה לנצח נצחים!!
חג שמח לכולן, ממני רחל.

וּתְזַכְּנוּ לְקַבֵּל חַג הַסֻּכּוֹת הַקָּדוֹשׁ

בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה,

וּבִשְׂמֵחָה וְחֵדְוָה רַבָּה וְעֵצוּמָה

לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ,

נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בִּישׁוּעֹתֶיךָ

בְּכָל עֵז וְתַעֲצוּמוֹת

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת אִךְ שְׂמֵחַ

בְּיָמֵי הַסֻּכּוֹת הַקָּדוֹשִׁים

זְמַן שְׂמֵחָתְנוּ,

לְגִיל וְלִשְׂוֹשׁ וְלִשְׂמֹחַ

בְּכָל עֵז בְּגִילָה רַנָּה דִּיצָה וְחֵדְוָה.

וּתְזַכְּנוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת סִכָּה וְאַרְבַּע מִיָּנִים

שֶׁבְּלוּלָב בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, עִם כָּל

פְּרִטְיָהֶם וְדִקְדוּקָיָהֶם וְכוֹנְנוֹתֵיהֶם וְתִרְיָג מִצְוֹת

הַתְּלוּיִים בָּהֶם.

(ליהי ז' ר' י' חנינא, ה')

תפילה לסוכות שמחת החג

בס"ד
הקו שיכניס לך
שמחה אמיתית ללב
אוגם יצחיק
אותך....
079-60-767-35
לנשים בלבד

מילתא
דשטותא

נחמתי אספתי:

סבא היה חסיד ברסלב אמיתי. תמיד דיבר מהרבה ומעצותיו, חי לפיהם הלכה למעשה והשפיע מהודו עליו, צאצאיו היקרים, כן ירבו. כל מי שהיה נכנס בשערי הבית הקטן, שריח 'תכלית' עולה מכל אריח ורהיט המוצב בו, היה מקבל הרהורי תשובה. סבא היה פותח "ליקוטי מוהר"ן", "עלים לתרופה" או כל ספר אחר מאוצרותיו של רבנו, מתחיל להקריא ולהסביר. אם אנחנו כאן, בוודאי בשביל להתחזק ביחד התוועדנו. ואם הגענו להתחזק, הרי שלרבנו הקדוש יש מה לספר לנו. ואף על פי שסבא דיבר מהרבה ועצותיו לעולם לא חייב אחרים מה לעשות. כזה היה סבא. מסביר פנים לכולם. כל אחד במקומו הוא.

סבא לא היה רק ברסלב במחשבה, הוא השתדל לקיים בפועל את עצותיו של רבנו הקדוש. תמיד היה אומר לנו "הדברים הכי חשובים בברסלב זה התבודדות ושמחה, ואם התבודדות זה עניין של בינו לבין קונו, הרי ששמחה זה דבר שקורן החוצה ומאיר לכולם". "מילתא דשטותא אינו עניין של מה בכך!" היה אומר, מספר ממאגר הבדיחות בדיחה ועוד אחת שיגרשו את העצבות ויכניסו שמחה בלבבות.

אהבתי לבוא לבית הקטן של סבא. לראות אותו לומד ומעיין בספרים הקדושים, ולשאלו שאלות. "סבא, מה אתה אומר על אומן השנה?", "סבא, כל כך קשה עם הפרנסה. מה עושים?", "סבא איך מתחזקים, אין לי זמן לעצור לרגע במרוץ היום-יום, ואין לי גם מילים", לא חשוב מה שאלתי, ומה היה הנושא התורן, תמיד הייתי מתענגת על אותם רגעים קסומים בהם סבא היה מספר, מדבר או מרצה. זה יכול להיות פרק מאלף באמונה וביטחון, דיבורים מחיים על שמחה והתחזקות, או סיפורים רבי הוד מגדולי ברסלב שהיו ואינם. באותם רגעים הייתי מתבוננת בקלסתר פניו של סבא, בדבקות חסרת הפשרות של יהודי שאין לו בעולמו כי אם השם יתברך לבדו, ורוצה בכול ליבי להיות טובה יותר.

לפני ראש השנה כל הנכדים הנשואים היו באים לברך ולהתברך בשנה טובה מפיו של סבא, נוטלים איתם מגנט מעוצב של צעירי הצאן ומטעימים את סבא מלוא חופנים מתיקות. בשנה שעברה, בבואי לצאת לדרך ולבקר את סבא, התלבטתי מה אביא איתי לכבוד השנה החדשה. מגנט מעוצב לא הספקתי להכין. אבל לוותר על הברכה של סבא? הזדעזעתי אפילו מהמחשבה. "היום אני נוסעת! יהיה מה שיהיה" החלטתי. אך מה אביא לסבא? פתע נזכרתי בשיעור ששמעתי אתמול. שיעור של הרב גודלסקי שליט"א. "רבתי, את המילים האלו אסור לשכוח!" קולו הדהד בחלל הבית בהתלהבות דקדושה.

"אתם שומעים רבותיי? כולם צריכים לשנן לעצמם את המילים של מוהר"ן ת" חזר והתריע. במהירות תפסתי חתיכת דף מחברת ושלפתי עיפרון, וכך מצאתי את עצמי כותבת את המילים הקדושות מ"עלים לתרופה" מכתב מח: וְאִין שׁוּם נְחֻמָּה וְשִׁמְחָה וְחַיּוּת כִּי אִם בְּכָל נְקֻדָּה וְנְקֻדָּה טוֹבָה שְׁאֵנוּ זֹכִים לְחַטֵּף בְּכָל יוֹם. 'אשמור ואחשוב על זה' החלטתי באותו זמן. רעש הילדים הסית דעתי מההרצאה. עצרתי את השיעור, גונזת אותו לעת רצון אחרת. אך את פיסת הנייר הצמדתי למקרר. עתה היא קראה לי.

השם חנן אותי בכישרון ציור. יש לי קרטוני ביצוע חזקים, עליהם אני מציירת פסוקים בצורה גרפית נאה, בשפה מקצועית קוראים לזה "פסתפרטור". אולי אצייר לסבא את המשפט של רבי

"אמר שִׁיחָה כְּפָה מְעִשִׁיּוֹת מְאֻנְשִׁי
שְׁמַכְל אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה מְעִשִׁיּוֹת"
תמונות חיים

נתן? ה י ש
מתנה יפה מזו? מבט מהיר בשעון סיפר לי שעליי להזדרז. האוטובוס יגיע לתחנה בעוד כחצי שעה. שלפתי את הצבעים והתחלתי לשרבט במהירות משתדלת לדייק ככל הניתן. המילים המתהוות בצבע וצורה מזיזות נימים נסתרים בליבי:

וְאִין שׁוּם נְחֻמָּה וְשִׁמְחָה וְחַיּוּת כִּי אִם בְּכָל נְקֻדָּה וְנְקֻדָּה טוֹבָה שְׁאֵנוּ זֹכִים לְחַטֵּף בְּכָל יוֹם.

אח! כמה סבא יאהב את המשפט הזה. זוהי בדיוק המתנה בשבילי! סבא שכל כך מייקר את שמחת היהדות. שכל מצווה בשבילו היא סיבה לחגיגה. הכנסתי את קרטון הביצוע לתיק והזדרזתי לצאת.

כשהגעתי, סבא שמח לקראתי מאוד, וכשהושטתי לו את המתנה סבא שמח כפליים. עיניו ברקו ממש כשקרא את המילים הקדושות. זה נראה כאילו הגשתי לו יהלום מסותת שאין כמותו בעולם. הוא הציב אותו בחרדת קודש בפינת הלימוד שלו. ואמר: "אני רוצה לעיין בזה".

כשסבא אמר "לעיין" זאת אומרת ללמוד בבקיאות, לבדוק מתי בדיוק נכתב המכתב, מי הן הדמויות הפועלות בתוכו, ולהטעים ממנו מטעמים אותם יגיש לכל דורש שמיים. "יש אנשים שחושבים שבעלים לתרופה כל הדיבורים אותו דבר, הכול התחזקות ודי, אבל זה לא נכון" מחה סבא תמיד. "צריך ללמוד 'עלים לתרופה' בעיון. אם קצת מתבוננים

רואים נפלאות". כשסבא הקריא עלים לתרופה, עולם שלם של התחזקות ואמונה קם והיה, צבעוני ונהדר.

יום למחרת היה ערב שבת. הייתי באמצע ההכנות כשסבא היה על הקו. "נחמי, חיפשתי וחיפשתי. מכתב מח את אומרת? לא מצאתי. אולי זה נמצא בסדר החדש. את יודעת שיש שני סדרים לעלים לתרופה. כנראה בדקתי בסדר הישן. אז הנה, מיד אבדוק במהדורה החדשה, אסמן ואדגיש את המשפט החשוב והיקר הזה. ועתה נאחל גוט שבת!", "גוט שבת סבא" איחלתי לו וסגרתי את הטלפון בתחושה מרוממת.

אחרי יומיים הודיע לי בהתרגשות שהסימן המבוקש נמצא גם הודגש כהלכה. סבא תמיד נהג לסמן משפטים שדיברו אל ליבו. שוב שמחתי על הזכות לשמח את סבא.

זאת בעצם הייתה השיחה האחרונה שלנו יחד. אחר כך שמעתי מאבי שהוא ביקש ממנו למסגר לו את קרטון הביצוע. ומדודתי שמעתי שכשהגיע אליהם לשבת ביקש את הספר "עלים לתרופה", והדגיש גם עבורם את המשפט הקדוש...

בסוכות, סבא נפרד מאתנו. במיתת נשיקה, בשקט, בלי להטריח איש. "אשרי מי שלא מספידים אותו" קראו עליו בהלוויה. במועד אין להספיד. רצונו של סבא התקיים במלואו. סבא תמיד ביקש שכשיסתלק מהעולם אף אחד לא יספיד אותו, חלילה. כל חייו התרחק מ"פרסום של שקר".

החלל שנפער בהסתלקותו של סבא לגנזי מרומים היה בלתי נתפס. הלב סירב להאמין. מי ייתן לנו תמורתו? איפה אפשר למצוא את שמחת היהדות הפשוטה הזאת? שמחת הנקודות הטובות?

המשפט שסבא כה אהב והחשיב צף בתודעתי מחייב יותר מתמיד:

וְאִין שׁוּם נְחֻמָּה וְשִׁמְחָה וְחַיּוּת כִּי אִם בְּכָל נְקֻדָּה וְנְקֻדָּה טוֹבָה שְׁאֵנוּ זֹכִים לְחַטֵּף בְּכָל יוֹם

אולי אהב אותו כי היה כה זקן ועייף, אפילו לאומן, אהבת נפשו, לא זכה להגיע באותה השנה. סבא שמגיל שלוש השתתף בקיבוץ חסידי ברסלב ברה"ה, ומאז נפילת מסך הברזל נמצא באומן כל ראש השנה, היה צריך לחזק את עצמו ביותר שגם באדמת ארץ ישראל הוא נמצא עם רבו אותו אהב. ואולי כי באותה שנה בה נפטר, עוד קרוב משפחה עבר לעולם שכולו טוב, והיה הדבר מצער את סבא עד מאוד?

כך או כך החלטתי לצייר שוב את המשפט היקר, הפעם אשקיע את כול כוחי בו, אעשהו מלאכת מחשבת ממש, הכול לעילוי נשמת סבא.

כשתמה המלאכה הדפסתי את הציור לבנות המשפחה על מגנט מעוצב. עתה השי שסבא לקח לעולם שכולו טוב, ילווה את כולנו כאן בעולם השפל, הלוואי וגם אנחנו נזכה לשים אל לב ולהתחזק לשמוח בנקודות יהדותנו...

המשך מעמ' קודם -

ההזדמנות לחלק לכולן את המגנט עם כיתוב הזהב הגיעה כמה חודשים לאחר מכן. ערכנו מפגש בנות-דודות בבית דודתי. כשנכנסתי לבית עיני עטו אל הספרייה הענקית שמלאה קיר שלם. ספר "עלים לתרופה", גם הוא נמצא שם. ובתוכו משפט אחד, שיהודי בא בימים סימן בהתחדשות נעורים. יהודי שהחשיב כל נקודה טובה, ורצה שגם אנחנו, הקטנים בסוף הגלות, נחשיב ונעריך. כמה הייתי רוצה לראות את הסימון של סבא! אך כיצד אמצא אותו? כמות הספרים שנפרסה מול עיני היא בלתי נתפסת. לא רציתי להטריד את דודתי בחיפוש. אך איזה

מתוך החושך יוצאת לה

קרן אור

קרנה ואמינות
הואירה לנצח נצחיים...

קרן הוברט במופע מלא לנשים
המשלב ריקוד ומשחק.
מופע אישי, מצחיק ומרגש
על החיים... ועל הכיסופים...
(מומלץ ע"י נשות חינך)

להזמנות: קרן - 054-8478058

כתובת: AMITHUBERT148@gmail.com

נא העתירו תפילה בעד תימוקות של בית
רבן שזקוקים לרחמי שמיים מרובים
בתושחע"י

נהוראי מאיר בן עדי
ואיילה שפרה בת תמר

נקודת חברה

072-315-7216

שיעוריה

של גב' חיה הרצברג תחי'

משפחת המנויות
של 'חברות מקשיבות'
יוצאת לדרכן!

רוצה לקבל את עלון 'חברות מקשיבות'
צבעוני ומאיר עיניים
עד הבית?

בתרומה של 30 ש"ח
לחודש בלבד
את זוכה ומזכה!

התקשרי עכשיו: 050-4116096

50 עלונים
נתרמו לזיווג
הגון מהרה
לחש.

120 עלונים
נתרמו לרפואת
שמחה סימה בת
ומשה בן בידה

החפצה בעילום
שמה תרמה 200
עלונים להצלחת
משפחתה
ולגאולה
ברחמיים

100 עלונים
נתרמו
לזיווג הגון ליוסף
חיים בן נעמי.
ולזיווג הגון
אביגיל אסתר בת
שינדל שרה

עימוד העלון
מוקדש לרפו"ש
במהרה לשרה בת
שולמית אלכסנדרה
ולאסתר בת שרה
בתושח"י

50 עלונים
נתרמו
לאמונה
ושמחת
הלב לא.פ.

50 עלונים
נתרמו לזיווג
הגון בקרוב
ממש
לי.מ.ש.

50 עלונים
נתרמו
לרפואה
שלמה
למרגלית בת
אני

משלוחים לכל רחבי הארץ

מבצעי
סוף
שנה
למורות
וגננות

כרטיסיות
משתלמות

ממשיכים עם המבצעים

החזקים ביותר שלנו:

1000 כרטיסי ביקור - 350 ש"ח

1000 כ. ביקור מגנט - 400 ש"ח

5000 פליירים - 450 ש"ח

5000 מודעות A4 - 700 ש"ח

ועוד מבצעים שאנחנו לא מגלים....

המחיר לא כולל מע"מ ומשלוח ט.ל.ח.

לפרטים:

0533192135

מייל: copy3192135@gmail.com

עריכה לשונית:

ר.ל. בהר

054-846-9963

גריקה ועימוד:

ר.ל.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון

באיזור מגורייך, צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM